

MARIE ZNAMÍNKOVÁ

GENERACE

TAJEMSTVÍ SÍDLA LOVCŮ

● — pointa

Generace: Tajemství sídla lovců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Marie Znamínková
Generace: Tajemství sídla lovců – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Marie Znamínková
Generace: Tajemství sídla lovců

Marie Znamínková

Generace: Tajemství sídla lovců

© Marie Znamínková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7650-506-3

ISBN e-knihy 978-80-7691-047-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-048-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-046-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

MARIE ZNAMÍNKOVÁ

GENERACE

TAJEMSTVÍ SÍDLA LOVCŮ

● — pointa

2021

*Věnováno všem dobrým duším,
které ve mě věřily a podporovaly mě.*

PROLOG

Psi.

Nikdy jich není mnoho, ale jsou velcí. Chodí s lovci od vesnice k vesnici a poté i do měst.

Proč? Hledají vhodné lidi.

Na co? To nikdo neví, protože nikoho, koho lovci odvedli, už nikdo nikdy nespatriil.

O lovcích se vypráví ledacos, ale jen stěží jde odhadnout, co z toho je pravda. Vždy se objevují pouze v noci a nikdo neví, kde celé dny přebývají. To už samo o sobě navádí ke spoustě otázek, které se lidé snaží zodpovědět svými domněnkami.

Říká se o nich, že se jedná o tajnou vládní organizaci na ochranu přeživších, jiní říkají, že jde o odpadlíky z temné strany, kteří dělají na vybraných jedincích experimenty. Zkrátka každý člověk má svou teorii, ale ze všech vyplývá jedno – existují.

Mnoho lidí často provázely noční můry o tom, jak děsiví psi štěkají u jejich domů. Některým nahánělo hrůzu i zaštěkání vesnických psů během bílého dne, a tak jim nezbývalo nic jiného než se přestěhovat do měst, která ještě nebyla zničena a skýtala větší bezpečí – tedy alespoň většinou.

Na vesnicích – podobně jako ve městech – lidí ubývalo, ať už kvůli napadení, válce, přírodní katastrofě, nebo lovcům. Stále víc a víc lidí si pokládalo otázku, kdo lovci jsou, ale vláda – která se den co den snažila

udělat ze světa opět místo k žití – se jim raději klidila z cesty a nechávala je bez povšimnutí.

Od dob, co se všechny kontinenty opět spojily v jeden a kultury a jazyky se propojily, se zdálo ještě víc nemožné, aby přeživší táhli za jeden provaz.

Lidé časem zapomněli, jaké to je žít a museli se naučit přežívat. Zapomněli, jak krásná Země dřív byla, a dívali se do všech stran s ostražitostí a nedůvěrou. Nikdo už nebyl v bezpečí.

01

LOVCI PŘICHÁZÍ

V jedné malé, válkou takřka nezničené vesničce, se v rodinném domku probudila dívka. Usnula u své sestry v pokoji poté, co si do noci povídaly, a kupodivu ji překvapilo, když se nevzbudila ve své posteli. Nemusela ani rozsvěcet, aby věděla, že její sestra tvrdě spí, neboť se její klidné oddechování rozléhalo tichem.

Protáhla se a zamžourala do tmy. Oči měla rozespálé a myšlenky stále ještě ve snění, ale rychle se probrala, když uslyšela něco jako zvířecí vrčení.

Potichu prošla chodbou do obývacího pokoje v prvním patře a podívala se z okna ven.

Všude byla černočerná noc, jen pár bledě zářících lamp osvětlovalo domy a silnice. Na nebi nesvítily hvězdy ani měsíc, což akorát podkreslovalo dojem chladu, kterým tato noc působila.

Na starém dětském hřišti před jejím domkem si hrálo pár malých dětí.

Co tu dělají a kde mají rodiče? podivila se dívka. Sama až moc dobře věděla, jaké to venku může být za tmy nebezpečné.

Chvilí jen tak bezcílně hleděla do prázdna a nechávala své myšlenky plynout. Světlo tančící pod lampami poukazovalo na drobné vločky snášejí se pomalu na zem.

První letošní sněh, pomyslela si a na tváři se jí vyloudil drobný úsměv.

Vtom ostražitě přelétla očima k plotu. Byla si takřka jistá, že zahlédla, jak se za ním něco pohnulo.

Přitiskla tvář k oknu, aby lépe viděla, a sklo se orosilo jejím teplým dechem. Na chvíli nastalo ticho, neslyšela nic jiného než své klidné nádechy a výdechy a tlukot srdce, jehož rány se jí hromadily v uších.

Náhle se ze tmy vynořily hlavy psů. Děti, hrajících si na hřišti, si vůbec nevěšimali, jen urputně štěkali a doráželi na dům, v němž se děvče nacházelo.

Zrychlil se jí tep a na hrudníku ucítila tlak. Odstrčila se od parapetu a rychle seběhla po schodišti do přízemí k rodičům. Nepřekvapilo ji, že byli oba vzhůru.

Spolu s nimi a bratrem, který přiběhl chvilku po ní, vyšla ven. Viděla míhající se stíny šelem, jež dorážely na starou dřevěnou branku, která byla tím jediným, co je od sebe dělilo.

Cítila, jak se jí na ruku naježily chloupky, ale nevěděla, zdali za to mohl chlad či strach. Přišlo jí, jako by se v ní všechno sevřelo, nemohla dýchat.

Přišli si pro nás, pomyslela si a trpce polkla.

„Zadní branka je otevřená!“ polohlasem vykřikl otec.

Za brankou se rozléhala pouze pole ležící ladem a v dáli z části vypálený les, ale i tamtudy by se k nim mohli psi nebo lovci dostat.

Dívka vyběhla do temného ticha. Ač věděla, že pro lovce není nic dost velkou překážkou, musela zkusit alespoň oddálit rozsudek smrti.

Její oči se již začaly přizpůsobovat tmě a dokázala rozeznat obrysy. Popadla branku za kliku, ale než ji stihla zavřít, ze stínů vyšly siluety postav – mužů, kteří na sobě měli tmavé oblečení, jež je skrývalo pod rouškou noci. Mířili přímo k ní.

Dívka se lekla a nevědomky zacouvala. Zakopla, ale stihla se chytit plotu a opět nabrala rovnováhu.

„Schovejte se!“ vyjekla chvějícím se hlasem.

Celá rodina se rozeběhla za otcem ke dveřím kotelny v naději, že je před nimi ochrání.

Dívka se dostala do místnosti jako poslední. Chvatně popadla kliku a zatlačila, když vtom ucítila, jak se někdo opřel do dveří z druhé strany. Pomalu se začaly otevírat.

Přiběhl i zbytek rodiny a vši silou zatlačili proti. Nohy se jim podklouzávaly a zpoceně ruce smekaly z kluzkého dřeva. Otec narážel do dveří ramelem, ale marně. Nehnuly se ani o píd.

„Vzdejte to, nemůžete nás porazit, je nás víc. Máme výraznou převahu,“ podotkl jeden z mužů hlubokým hlasem a lovci opět vrazili do dveří z druhé strany.

Naráželi tak dlouho a silně, až rodina pod nápořem tlaku povolila. Dveře se rozletěly dokořán, praštily sebou o zeď a jeden ze starých rezavých pantů povolil.

Všichni se na sebe namáčkli a otec se před ostatní postavil, jako by je chtěl chránit vlastním tělem. Z výrazů v jejich obličejích se dal snadno vyčíst strach. Těkali očima po mužích, kteří vcházeli do místnosti, a do tváří se jim dostalo zoufalství.

Lovci na sobě měli tmavé vesty s kapsami plnými nábojů a přes vypracovaná ramena jim ležely zbraně, kterými by dokázali vyhladit celou vesnici.

„Vzdor je marný,“ ozvalo se, „nemáte šanci utéct.“ Mezi muži se objevila žena, jež výškou přesahovala polovinu z nich. Vlasy vyhlížely světle, téměř až bíle, ze stran byly vyholené a zbytek byl načesaný dozadu. Oděv vypadal podobně jako u ostatních, ale nenesla zbraň ani vestu s náboji. Ledově modrýma očima se podívala na vystrašenou rodinu a letmo si prohlédla každého z nich.

Dívka pochopila, že bělovlasá žena je jejich velitelka, a když na ni upřela svůj zrak, uhnula pohledem stranou.

„Musíme jít dál,“ řekla nezaujatě, jako by tyto situace prožívala každý den a začaly ji unavovat. Otočila se k lovcům a ukázala na polovinu z nich. „Vy zůstanete tady a zabezpečíte je. Zbytek půjde se mnou!“ rozkázala, „přijdou další, tak se nebojte, že by vás bylo málo.“

Skupina se dle rozkazu rozpůlila, část zůstala v kotelně a část vyšla ven.

„Až dám povel, přivedete je za námi, tak se tu zatím uveleďte. A hlavně nezapomeňte na naše mladé lovce v zácvičku,“ prohodila během odchodu.

Když zbytek lovců odešel a již nebylo slyšet vrčení psů, otočil se jeden z lovců na obyvatele domu. „Takže... budeme tu jen tak stát, anebo si půjdeme někam sednout?“ zeptal se a pozvedl obočí. Poté se šibalsky usmál.

• • •

Pět lovců se spolu se členy rodiny přemístilo do obývacího pokoje v přízemí. Tam však zůstal jen jediný, zbytek se rozutekl po domě – jeden muž hledal něco k jídlu, druhý stavěl cosi u vchodových dveří... Zkrátka každý si dělal, co chtěl.

Ten, jenž zůstal v obývacím pokoji, se pohodlně usadil na pohovku, zbraň položil vedle sebe a zapnul televizor. Jednalo se o postaršího chlapa s bílými vousy, pod kterými se skrýval milý úsměv, a když si člověk odmyslel jeho oblečení a nahradil ho rudým kabátkem, kalhotami a čepicí, tak docela věrohodně připomínal Santu Clause.

„V těchto hodinách prostě v televizi nikdy nedávají nic pořádného,“ postěžoval si.

Jedním okem sledoval televizní programy a druhým rozpačitou rodinku, která stála u dveří.

Dívka se ostražitě rozhlédla okolo sebe a zhodnotila situaci. Párkrát se zhluboka nadechla a pokusila se ze sebe setřást nervozitu. Ruce se jí třásly, a tak si objala lokty a po malých krůčcích se pokusila dostat pryč.

„Kam jdeš?“ zeptal se Santa Claus, i když jeho pohled směřoval na obrazovku.

Dívka nelibě polkla a začala si o sebe mnout ruce. „Musím si odskočit,“ odtušila. Snažila se vypadat klidně a napanikařit, aby její lži věřil, ale přes to jí přišlo, jako by ve svém hlase sama slyšela pochyby.

„Být tebou nic nezkouším, když něco provedeš, odnese to celá rodina,“ řekl klidným hlasem a naznačil rukou, že může jít.

Dívce poskočilo srdce. *Vyšlo to!*

Mimoděk pohlédla na strop a v tu chvíli matce došlo, o co její dceři jde.

„Ale raději běž nahoru, záchod dole nějak zlobí,“ zdůraznila a nenápadně mrkla.

Lovec jejich rozhovor naprosto ignoroval a jen dál přepínal kanály na televizi.

Dívka šla pomalým krokem. Cítila nutkavou potřebu se neustále otáčet a ujišťovat se, že jsou všichni živí a nikdo se za ní neplíží a nechce ji zabít.

Rozvážně vešla do chodby a zamířila ke schodům, když si všimla muže stojícího u schodiště, uvědomila si, že by ji samotnou do prvního patra nepustil. Náhle sešlo z jejího plánu informovat svou sestru, aby utekla, a raději vpadla do prvních dveří, které jí přišly na oči. Ty vedly do koupelny.

Otevřela je a hbitě zabouchla.

Místnost zahalovala pára, jako by někdo nechal dlouhou dobu téct horkou vodu.

Promnula si oči a spánky, přešla k umyvadlu, kde pustila kohoutek se studenou vodou, a opřela se o něj. Zhluboka se nadechovala a snažila se uklidnit svůj tep. V hlavě cítila neustupující tlak, který jí znemožňoval v klidu přemýšlet.

Nabrala si chladnou tekutinu do rukou a opláchla si obličej. Mokré vlasy, jež jí lemovaly tvář, se jí přilepily ke kůži a voda jí v kapičkách odkapávala z brady.

Měla pocit, jako by byla v koncích a právě se rozhodovalo o jejím životě.

Setřela kus zamlženého zrcadla rukávem županu a pohlédla vzhůru. Chtěla se podívat na svůj zoufalý odraz, ale místo toho se lekla a překvapeně se otočila. Srdce jí poskočilo, když si uvědomila, že tam byl celou dobu s ní.

„Vylekals mě,“ promluvila opatrně k mladému klukovi, jenž před ní stál.

Vypadal, jako by právě vylezl ze sprchy. V pase měl zavázaný ručník a na těle drobné kapičky vody, které mu stékaly dolů. Vyhlížel svalnatě ostatně jako všichni z lovců. Jeho krátce střižené hnědé vlasy, které mu mokré trčely okolo hlavy, mu po pramínkách spadávaly do očí.

„Promiň, nevšimla jsem si tě,“ dodala ostýchavě a ucukla pohledem.

Mladík pobaveně povytáhl obočí a zkrřížil si ruce na hrudi.

Dívka si rukávem otřela mokré obličej a očima zapátrala zpět k chlapci. Nejistě ho sjela pohledem odshora dolů a zase zpět. Pomyslela si, že je vcelku pohledný, což byla naprosto nemístná myšlenka vzhledem k situaci, ve které se nacházela, ale přesto se nad ní pozastavila.

„Kdo jsi?“ otázala se.

Hoch na její otázku nijak nezareagoval, jen si ji zaujatě prohlížel, jako by ji znal a snažil se vzpomenout odkud. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se nakonec.

„Já se ptala první,“ obořila se na něj.

Chlapec se uchechtl. „Jsem jeden z těch *obávaných lovců*.“ Prsty naznačil uvozovky a sarkasticky se usmál. „Říkají mi Silvestr. Už vlastně ani nevím proč, ale kdysi mi to někdo vysvětloval.“ Mluvil pomalu a klidně, sledoval každé gesto, jež děvče udělalo. Tón jeho hlasu napovídal, že je v celé této situaci nad věcí a že se vůbec necítí trapně vzhledem k podmínkám, za jakých se seznámili.

Vzal si ještě jeden ručník, jenž si položil vedle oblečení, a začal si jím sušit vlasy.

Dívka se chvíli nervózně kousala do spodního rtu a těkala pohledem po místnosti, aby ho neupírala jen na chlapce, který její oči přitahoval jako magnet.

„Jessica,“ řekla po chvílce ticha a pohledem opatrně zapátrala k jeho tváři.

Silvestr si přestal sušit vlasy a podíval se na ni. Vypadal zmateně, sice jen na pár krátkých chvil, ale Jessica si toho stihla všimnout. Jako by mu na mysli vyvstala vzpomínka zahalená mlhou.

Co se mu asi honí hlavou? pomyslela si.

Silvestr pootevřel ústa, chtěl něco říct, ale dívka byla rychlejší. „Proč to děláš? Proč unášíte lidi? Proč moje rodina?“ vychrlila ze sebe otázky s trochu panickým podtónem. „Co s námi chcete dělat? Chcete nás zabít? Udělali jsme něco?“

Když přestala mluvit, hluboce dýchala a hrudník se jí splašeně zvedal. Bylo na ní vidět, že má ještě víc otázek na srdci, ale přemohlo ji zoufalství a nechalo ji utápnout se ve vlastních myšlenkách.

Silvestr položil ručník na pračku a popošel k dívce blíž. Natáhl ruku, jako by ji chtěl pohladit po tváři, ale záhy ji zahákl za krk a poškrábal se.

Posměšně se uchechtl a pokrčil rameny. „Víš, my...“

Větu nedokončil, neboť zaslechl jakési tukání, které ho donutilo být potichu a naslouchat. Z pravidelně měnících se intervalů bouchání pochopil, že nejde o náhodné zvuky.

Chvilí jen tak stál a snažil se zjistit, odkud to přichází. Přešel k úzké trubce, která vedla do prvního patra, a přiložil k ní ucho. Poté vzhlédl nahoru.

Jessice přešel po zádech ledový pot a rozbušilo se jí srdce ještě víc. Náhle měla v krku sucho, jako by několik dní strávila v poušti.

„Je tu snad ještě někdo?“ optal se Silvestr a přešel po dívce zkoumavým pohledem.

Ruce si dala za krk, jak to dělala skoro vždy, když byla nervózní, a zatřásla hlavou. „Ne,“ odpověděla tak přesvědčivě a klidně, jak jen dokázala.

Cítila, jak jí na zádech a rukou začíná polévat ledový pot. Konečky prstů měla již tak chladné, že v nich přestávala mít cit.

„Děje se něco?“ ozvala se tichá ozvěna hlasu, jež se linula z trubky, která vedla do místnosti nad koupelnou.

Jessica svěsila hlavu. Pochopila, že prohrála bitvu.

Silvestr chvilku jen tak postával a mnul si bradu. Rozmýšlel se, a přitom se díval na dívku před sebou.

Jessicu chlapcovo chování a náhlé ticho znervózňovalo. Neustále se ošívala a očima těkala mezi Silvestrem a podlahou. Chtěla mu říct tolik důvodů, proč by si to měl nechat pro sebe, ale nedokázala ze sebe dostat jedinou hlásku.

Lovec zatřásl hlavou, naklonil se a otevřel dveře. Pravidla hovořila jasně a platila pro něj stejně jako pro všechny ostatní lovce. Měl povinnost sdělit zprávu skupině.

Do koupelny se prodral chladný vzduch, jenž Silvestra pohladil po kůži a na rukách mu naskočila husina.

Jessice se do očí nahrnuly slzy. Tato noc jí přišla jako jedna velká noční můra. Dala by vše za to, aby se ráno mohla probudit a hodit zlý sen za hlavu, ale věděla, že to se nestane.

„Ne! Prosím, prosím, neříkej jim to,“ vzlykla zoufale a chytila ho za rameno.

Silvestr se napřímil a tělem mu projelo brnění. Nejspíše za to mohla ledová ruka Jessicy, nad tím zvláštním pocitem se však musel pozastavit.

Nastalo napjaté ticho.

Chlapec chvíli jen tak stál mezi pootevřenými dveřmi a váhal. Od dětství byl lovcem, vždy mu vsugerovávali pravidla, jimiž se musel řídit, přesto si nyní svým rozhodnutím nebyl jist.

„Ach jo,“ zamumlal a protočil oči. Naklonil se zpět do koupelny a zavřel dveře.

Jessica pustila chlapcovo rameno a zatajila dech. Párkrát zamrkala, aby zahнала slzy. Zoufalství nahradila naděje.

Silvestr se k ní naklonil a ironicky se usmál, poté zvažněl. „Dneska máš evidentně šťastný den, tak jí raději řekni, ať je zticha,“ zavřel.

Jessica zatřásla hlavou. „To nejde. Musím jí toho říct tolik...“ oponovala. Bála se, že po něm chce až moc, ale musela to zkusit.

Silvestr se podíval na strop a na okamžik zaváhal. Cítil, jak se v něm všechno pře. Něco hluboko v jeho mysli ho nutilo Jessice pomoci, ale nevěděl proč.

„No dobře,“ rezignoval nakonec, „nějak to zařídím.“ Poté výstražně vztyčil prst. „Ale přijdu tě zkontrolovat. A žádné podrazy!“ zdůraznil, „jinak si mě nepřej.“

Jessica byla v rozpacích. Byla šťastná, ale o to víc zmatená. *Proč by kvůli mně riskoval? Nebo si může dělat, co chce a bere to jen jako zábavu? Co když mě nakonec podrazí a sestru nechá odvést též?* Na tyto otázky by ráda znala odpověď, ale byla si jednou věcí jistá, musela to zkusit.

Dívala se na něj upřeným pohledem. Vnímala každé jeho gesto – každý nádech, při kterém se mu zvedl hrudník. Připadal jí povědomý, jako kdyby se někdy v dávné minulosti znali, ale tu vzpomínku nedokázala dostat na povrch. Možná to byla její pouhá představa, možná ho chtěla znát.

„Proč to děláš? Proč mě rovnou nezabiješ?“ zeptala se a ukončila tak naprosté ticho, které rušily pouze jejich nádechy.

Silvestr zatřásl hlavou a přejel si jazykem po zubech, poté se usmál. Tuto otázku čekal vzhledem k troufalosti a neobvyklé přímočarosti, se kterou s ním dívka hovořila.

Popadl nůž, jenž měl položený na skřínce a začal si s ním hrát. Převaloval ho v ruce a díval se, jak mu klouže po prstech s naprostou lehkostí a jistotou, jako by to byla jen neškodná hračka.

Věděl, že to, co dělá, je špatné, a kdyby na to přišli lovci, tak by ho neminul trest, ale nenechal na sobě ani na malou chvíli znát pochyby o správnosti svých rozhodnutí.

„Víš, bylo by to tak snadné. Kdybych chtěl, tak bych tě mohl jednoduše zabít. Stačí jen napřáhnout ruku a zapíchnout ti tenhle nůž do srdce, nebo ti podříznout hrdlo.“

Jessica nelibě polkla a mimoděk si položila ruku na krk. Silvestr si ještě chvílku hrál s nožem a poté ho položil zpět na skříňku. Pokrčil rameny.

„Ale mám rád naději, jestli si myslíš, že tvá sestra přežije sama a lovci ji nechtnou..., tak budiž. A navíc, kdyby se cokoli stalo a tvá sestra začala panikařit a napadat ostatní lovce, s velkou pravděpodobností bychom zabili i ostatní členy rodiny. Škoda přijít o tolik lidí, nemyslíš?“

Jessica stále nechápala, proč to dělá, a nevěděla, zdali před ním byla v bezpečí, ale chtěla mu věřit – musela mu věřit.

Silvestr přešel k umyvadlu a nabral do dlaní hrst vody, poté se otočil a vychrstl ji na dívku.

Jessica vyjekla a očima sklouzla ke svému mokrému pyžamu. „Proč jsi...“

„Tíše.“ Položil si prst na ústa. „Musíš mít důvod proč jít do prvního patra. Doufám, že tam máš nějaké oblečení.“

Jessica si setřela z obličeje vodu. „Nestačilo mě prostě nahoru odvést?“ vytkla mu, ale hned nato se zarazila a doufala, že se na ni za její opovázlivost nenaštve.

Silvestr pokrčil rameny. „Jasně, že stačilo, ale tohle si víc užívám,“ podotkl a šibalsky se usmál.

Jessica na něj chtěla být naštvaná, ale nemohla. Kdyby řekla něco nevhodného, mohla by si pěkně zavařit. Tak jen protočila oči a držela jazyk za zuby.

Silvestr otevřel dveře a podíval se na jednoho ze svých kolegů. „Nech jí projít. Omylem jsem ji polil,“ houkl se sarkasmem v hlase. Evidentně se celou touto situací bavil víc, než by Jessica uznala za vhodné.

Poté na ni upřel zrak a zpražil ji ledovým pohledem, který mluvil za vše.

Jessicu zamrazilo v zádech. Náhle se choval přesně tak, jak si myslela, že se chovají všichni z lovců – nadřazeně a arogantně.

„Nemůžeme si dovolit přivést nemocné lidi,“ dodal a vystrčil Jessicu ze dveří.

Dívka sklopila zrak k zemi a skousla si ret. Nesměle si pomalým krokem začala razit cestu chodbou a bez přestání si o sebe mnula ruce. Kradmo si všimla, že její rodiče a bratr stále stojí na stejném místě. Snažila se ignorovat nutkání běžet za nimi a pohled raději sklopila zpět ke svým nohám.

Prošla okolo pobaveného muže a hnala se ke schodišti. Schody brala po dvou, aby se co nejrychleji dostala ke své sestře. Již byla skoro nahoře, když najednou na posledním schodu zabrkla a spadla. Ozvalo se zadunění, jak její kolena dopadla na kamenný podklad.

Z pokoje vedle schodiště se ihned vyhrnula Jessičina sestra, aby se podívala, co se stalo.

Jessica vzhledla a neomaleně máchlá rukou kolem sebe. „Buď zticha a zalez zpátky do pokoje,“ sykla.

V tu chvíli se před schodištěm objevil muž se zbraní. Hlavu měl zakloněnou, aby dobře viděl na dívku, jež klečela na druhém konci. Když pochopil, co se stalo, zbraň sklopil.

„Potřebuješ pomoc?“ houkl pobaveně.

Jessica se opřela o ruce a pokusila se co nejrychleji vstát. „Ne, to je dobrý,“ odtušila s rozpačitým úsměvem na tváři.

Na to, že unáší lidi, jsou docela milí, pomyslela si.

Lovec přikývl a zašel za roh.

Jessica zpražila sestru přísným pohledem. „Myslela jsem to vážně, zajdi do pokoje a počkej tam na mě,“ zašeptala tak nahlas, jak jen si dovolila.

Poté zašla do svého pokoje, kde si vzala čisté oblečení a přeběhla potichu k sourozenci. Oděv odhodila na postel, vykoukla z pokoje a potom tiše zavřela dveře. „Musíš být zticha, Lucy!“

„Proč?“ Sestra svrastěla čelo nechápavostí.

„Přišli si pro nás lovci,“ odpověděla dívka a rychle se začala převlékat, neboť usoudila, že na cestu bude zapotřebí jiné oblečení nežli promočené pyžamo a župan.

„Co?“ Lucy vytřeštila oči. Nechtěla věřit tomu, co slyší. Oči měla hnědé, ale nyní, když se pokoj utápěl v šeru a jediné světlo do něj přicházelo z chodby, se zračily takřka černě.

„To je jedno, prostě se tu schovej a až odejdou a my s nimi, tak uteč.“ Stačil jen jeden nechápavý pohled a Jessica mluvila dál. „Třeba k babičce a dědovi do města. Snad tam budeš ve větším bezpečí,“ poslední větu řekla téměř neslyšně. Nejspíše těmi slovy chtěla ubezpečit hlavně sama sebe.

Jessica již byla téměř převlečená, když se dveře se skleněnou výplní náhle otevřely a vpustily s sebou do pokoje o trochu více světla.

Než stihla Lucy vyjeknout, sestra jí dala ruku na ústa. Jessica pohlédla na postavu mezi dveřmi, aby se ujistila, že jde o toho správného lovce.

„Rozumělas?“ zeptala se neklidně.

Sestra zakývala hlavou. V očích se jí leskly slzy a hrudník se jí nadouval v nepravidelných intervalech.

„Tak se schovej,“ houkla a pustila ji.

„Musíme jít,“ promluvil Silvestr a změřil si Lucy zkoumavým pohledem.

Jessica se ohlédla. Uvědomila si, že je již oblečený a určitou část jejího já to zamrzelo. Ne, že by čekala, že pojede celou cestu jen v ručníku, to by byla samozřejmě blbost, ale měla pocit, jako kdyby díky tomu k němu cítila určité sympatie a neviděla v něm jen jednoho z oněch *krutých lovců*, o kterých se po celém světě tradovalo nesčetně fám.

Dívka přikývla a až nyní jí došlo, že možná navždy opouští svůj domov. Na malou chvílku zaváhala, ale hned nato se napřímila a zhluboka nadechla. Musela věřit, že je vždy naděje.

„Už jdu,“ odvětila a krátce objala sestru. Neochotně vstala, vzala si mikinu z věšáku a mezi dveřmi dodala: „Neboj se, všechno bude v pohodě, až se vrátíme, ozveme se ti. Slibuju.“

Pousmála se na sestru a dveře pomalu zavřela. Věděla, že slib, který dala, nikdy nemusí splnit, ale přes to si ho stanovila jako svou prioritu.

Podívala se na Silvestra, který stál pár kroků před ní, a začala si prohlédávat kapsy u mikiny. „Krucí. Zapomněla jsem mobil.“

Lovec její poznámku ignoroval.

„Musím uznat, že jsi dost přesvědčivý,“ nadnesla během vzpomínání, kde svůj mobil nechala, „jak jsi mě polil a mluvil na svého kolegu, málem jsem ti uvěřila, že jsem pro tebe jen další z řady lidí, které jste unesli.“ Když větu dopověděla, opatrně pohlédla na Silvestra. Opět měla pocit, jako by řekla až moc.

„Kdo říká, že nejsi?“ podotkl s vážnou tváří.

„Trochu to prozradilo tvé chování,“ zamumlala takřka neslyšně, aby neřekla další nevhodnou věc.

Zhluboka se nadechla a rozešla proti němu. „V pokoji jsem zapoměla svůj mobil, jen si pro něj skočím a můžeme jít.“

Když ho míjela, Silvestr ji pevně stiskl předloktí a zastavil Jessicu v chůzi. „Pro mobil nejdeš. Zbytek tvé rodiny je již omráčený, dostali jsme rozkaz vás odvést,“ oznámil úsečně a poté dodal šeptem, „to co teď udělám, si neber osobně.“

Jessica ho obdařila nechápavým pohledem. *Že by chtěl skutečně nahlásit Lucy a odvést ji?*

Než stihla cokoli říct, přitiskl si ji k tělu a zezadu do ramene ji píchl malou oválnou tubou s krátkou jehlou.

Sekundu nato dívka ztratila pojem o čase a realitě, všechno okolo ní se začalo rozmazávat a ztrácet. Lovec cítil, jak se Jessice zpomaluje dech a uvolňují svaly. Díval se jí do očí, když zavřela víčka. Tělo ochablo.

Usnula.

Silvestr ji opatrně vzal a nadhodil si ji v náručí. Chvilku tam jen tak stál a díval se na ni. Přišla mu tak povědomá...

Zatřásl hlavou a pomalu s Jessicou v náručí sešel schody.

„Mám poslední,“ oznámil zbytku skupiny a ohlédl se nahoru. Zdálo se mu, jako by v okně zahlédl tvář Lucy, ale ignoroval to.

„Můžeme vyrazit,“ prohlásil a naložil dívku do auta.

Za pár krátkých chvil auta ožila a vydala se s rodinkou do neznáma.

ROZHODNUTÍ HODNA VŮDCE

Auta jela pomalu, nebyl důvod nikam spěchat. Lovci z jiných skupin se nacházeli o dost dál, takže i kdyby jeli jen třicet kilometrů v hodině, přijeli by včas.

Silvestr potichu seděl na místě spolujezdce a pozoroval krajinu. Takhle ve tmě mu nepřišla tak prázdná a bez života, jak během dne působila, ale nebezpečná a zákeřná. Očima pátral po všem, co by se mohlo skrývat ve stínech, anebo by mohlo využívat díry v zemi jako své útočiště.

Ač se snažil soustředit pouze a jenom na hlídku, nedokázal to. Původně bral nenahlášení Lucy jako pouhou drobnost a bezvýznamnou blbost. Je to vůdce, může si dělat, co chce v rámci určitých mezí, přes to se nyní cítil našťavaně a zoufale, jako by udělal obrovskou chybu. A šťvalo ho to čím dál víc, neboť pokaždé, když se ohlédl do zpětného zrcátka, ji uviděl – Jessicu. Šlo o obyčejnou dívku, které potkával dennodenně, ale v jejích očích spatřil něco výjimečného.

Prvně si chtěl dokázat, že se nemusí chovat vždy podle pravidel, že může udělat jednu malou výjimku, když uviděl tu jiskru naděje v jejích očích, nemohl jinak, musel jí pomoci.

Zaťal ruku v pěst a praštil do dveří auta. Ozvala se hlasitá rána následovaná ještě dvěma dalšími. Řidič se po něm jen letmo ohlédl a dál se díval na cestu. Sice přestalo sněžit, ale vítr zesílil a neúprosně narážel do předního skla vozu.

„Děje se něco?“ zeptal se řidič.

„Ne,“ zavrčel.

„Blbý den?“ ptal se lovec dál a nevšiml si Silvestrova našťvaného tónu hlasu.

Lovec se podíval do zpětného zrcátka a ujistil se, že ho ostatní vozy následují. Šlo o podobně starého kluka, jako byl Silvestr. Vlasy měl černé, oči čistě modré a na krku se mu pod zimní bundou ukrývaly táhlé jizvy, které se však při každém pohnutí připomínaly a vykukovaly ven.

„Vlastně jo,“ odušil nakonec po chvílce uvažování a povolil svaly.

„Klídek, kámo, dneska jedeš už čtvrtý den v kuse, taky potřebuješ někdy volno,“ nadhodil řidič a přívětivě se usmál.

Nad jeho slovy se musel Silvestr pozastavit. Možná to byl ten důvod, proč se dnes choval tak, jak se choval, nejspíše byl vyčerpaný – alespoň tomu chtěl věřit.

„Máš pravdu, Dereku. Když ono je toho poslední dobou tolik, že nestíhám ani spát,“ dumal. Až nyní si uvědomil, že již pět dní nespál a na nohou ho drželo jen energetické jídlo, prášky a injekce se speciálně upraveným adrenalinem.

Náhle se z kapsy u Silvestrových kalhot ozval pištivý zvuk vysílačky. Jeden lovec po druhém hodil líný pohled, který mluvil za vše – *Co se zase děje?*

Silvestr vysílačku ani nevyndal z kapsy, jen přes látku zapnul tlačítko a vyčkával.

„Skupino Alfa dvě, tady základna,“ ozvalo se ze Silvestrových kalhot.

„Tady West, co se děje?“

Na chvíli nastalo ticho a lovec se začal obávat, že ztratili spojení, nakonec se ale zase autem rozezněl zvučný hlas muže z vysílačky. „Máme nahlášenou menší skupinu lidí... ty víš koho,“ naznačil hlas, jako by šlo o tajemství.

Silvestr si promnul oči u kořene nosu a povzdech si. „Ach jo, proč zrovna dnes,“ zamumlal a položil si dlaně na čelo.

Derek natáhl ruku a povzbudivě Silvestra poplácal po rameni.

„Cos říkal? Promiň, ale nerozuměl jsem ti,“ ozvalo se opět z vysílačky.

„Kde je, Danieli?“ zeptal se Silvestr a předešlou otázku ignoroval.

„Asi patnáct minut jízdy od vás na severozápad. Souřadnice vám pošlu do aut.“

„Fajn, hlavně žádné falešné poplachy jako minule, nestojím o komplikace,“ naléhal lovec.

„Neboj, tohle je ověřený,“ ubezpečil ho Daniel a na displeji auta se objevily souřadnice.

Kolona aut se rozpúlila.

Skupinu, jež jela se Silvestrem prověřit oznámení, tvořila jen tři auta, kde se dohromady nacházelo pouze sedm lovců. Daniel ho upozorňoval, ať si s sebou pro jistotu vezme zálohu, aby je nepřepadli jako tenkrát, ale Silvestr si stál za tím, že víc lovců nepotřebuje.

Motory utichly a světla zhasla. Dorazili na místo ze souřadnic.

Silvestr vylezl z auta a práskl za sebou dveřmi. Chladný vítr se mu opřel do tváře a zaštipal ho v očích. Podíval se škvírou mezi sedadly na zajatce, všichni ještě spali.

Před mladým lovcem se shromáždila skupinka lidí, jež vyčkávala na rozkazy.

„Vy tři zůstanete u aut a budete je hlídat. V případě, že by někdo vyběhl ven, zastřelte ho,“ rozkázal a kývl. „Zbytek jde se mnou.“

Všichni lovci si s sebou nesli zbraně, jediný Silvestr šel nalahko. Pouze v botě měl malý kapesní nůž většinou využívaný na krájení a přerezávání, nežli na zabíjení lidí.

Prošli jen pár ulicemi, když vtom se lovec zastavil. Silvestr posunky ukázal dvěma lovcům – muži a ženě, aby obhlédli situaci. On a Derek se pomalu přikradli ke dveřím.

Silvestr k nim přiložil malou kulatou věc, která snímala tepelné záření. Netrvalo dlouho a na displeji uviděl přesný obrys místnosti, která se za zdi ukrývala. Očima prozkoumal obraz a na prstech ukázal dvojku. Kamarád přikývl a pusou naznačil odpočet.

Na tři vpadli dovnitř.

Dveře se rozletěly a zůstala po nich ve zdi jen prázdná díra, kterou se do místnosti dral chlad.

Jeden z mužů, jenž se nacházel v domě, z kapsy vytáhl zbraň, ale než s ní stihl zamířit, Derek na něj již cílil tou svou. Naznačil, aby zbraň odhodil na zem, ale muž otálel.

Vtom se druhý muž vrhl na Silvestra, který rychle zareagoval, skrčil se a přehodil si chlapa přes záda. Ten udělal kotrmelec a narazil do zdi.

Silvestr se k němu nahnul a chtěl ho zvednout, když vtom se muž vzchopil a praštil hoča do tváře.

Odplivl krev.

Silvestrovi v žilách proudil adrenalin. Všechna zlost, bolest a vyčerpání se změnilo v příval energie, která mu proudila tělem. Pohlédl na muže chladně modrýma očima a začal mu uštěďřovat jednu ránu za druhou. Muž se sice bránil, ale marně. Silvestr byl líp vycvičený.

Lovec dostal muže na zem, sedl si na něj obkročmo a nohama mu přišpendlil ruce k zemi. Tvář měl již tak krvavou a nateklou, že by kdokoli jen s těžší poznal, o koho se jedná, ale Silvestr neměl v plánu přestat.

Vtom se ozval výstřel. Silvestr se ohlédl a všiml si, že Derek klečí nad zhrouceným tělem a měří mu tep.

Muž využil Silvestrovy nepozornosti, vymanil ruku zpod chlapce, vytáhl mu nůž z kapsy a zapíchl ho do stehna.

Silvestr vykřikl bolestí, ale ve zlomku následující vteřiny muži zlomil vaz. Jeho tělo ihned ochablo. Lovec mu strhl látku z ruky, aby se ujistil, že nezabili nesprávné lidi, ale naštěstí ne, to tetování tam bylo.

Oddychl si a do oděvu mrtvého muže si otřel zakrvácené ruce.

O minutu déle přivedli lovci dvě ženy a dítě. „Našli jsme je ve sklepeč,“ houkl lovec.

„Co s nimi?“ otázala se lovkyně.

Silvestr se podíval na ženy, vypadaly zašle a vyzáble, jako by několik dní strávily na skládce bez jídla a vody, poté pohledem zapátral k dítěti. Šlo o malou dívku, nemohlo jí být víc než 8 let. Vypadala stejně vyděšeně jako Jessica, když uslyšela hlas své sestry v koupelně.

Zatřásl hlavou a tu vzpomínku zahnal do ústraní. Musel přestat takto uvažovat, kdyby to pokračovalo, dozajista by to přineslo nepřijemné následky.

Prošel se okolo zajatců a prohlédl si je.

„Mami? Co se děje?“ zavzlykala dívenka a obrátila se k jedné z žen.

„To nic, broučku, všechno bude dobrý,“ utěšovala svou dceru.

Silvestr nelibě polkl, někdy by nejraději nebyl vůdcem. Měl by je zabít, patřily ke špatným lidem...

Zavřel oči a pomalu vydechl.

„Naložte je ke zbytku,“ zavelel a bez dalších řečí odešel.

